

הדבר הנד

תקציר: בקה ואמונה חוות ערב של קירוב לבבות. בעבר - גרשי מתחיל תהליך גמילה.

"זה לא פייר! אין לי מה לעשות עם זה חוץ משלוש עשרה!"
גחתי לרצפה, גנעתי בנחש שהתפתל מחלון לספה. הוא היה קשה לחלוטין. הם שמו לי שישים ושמונה, יש לי כבך שתיים להחלפה, ומאה הפושט. וחמישים ותשע!"

נעצתי ציפורן תחת קשקשים מנצנצים, ניסיתי לגרד. הציפורן נשברה.
"יש לי ארבע חמישים ותשע! לכולן יש חמישים ותשע. אי אפשר להחליף עם אף אחת, זה הכי הכי לא פייר בעולם!"

מתחתי צוואר לצדיקות האמיצות, צל שחם את האור של הפלורסנט. "ללי, מסכימה להביא סכין חד פעמית?"
"את אפילו לא מקשיבה!" היא נעלבה, שילבה ידיים סביב צל; אלבום שלא התמלא לה.

"אני מקשיבה מאוד". שיכלתי ברכיים מול הנחש, גבי התקומם. עבר עליו יום מיותר בסטייג', ממחסן התלבושות לסטודיו, ושוב למטה. יכולתי לחסוך מדרגות, להישאר בבית. הייתי שומרת על הילדים. הייתי אוסרת על ג'ל נצנצים להיכנס.

"אז מה אמרת?" היא קראה עלי תיגר. נענעתי סנטר. "לא, את לא עושה לי מבחן. את הולכת למטבח, עכשיו. מביאה סכין".

היא שרבבה שפתיים, בטח כתבה לי חמישים ותשע. יצאה מסלון. ספר נסגר. שמעתי את הדפים, מרשרשים זה מעל זה. כריכה נטרקה. אבי. הוא ישב ליד השולחן, עיין בספר כשסוליותי התחככו בנחש. אמרתי לו מה דעתי על הנחש. הוא המליץ לשחרר. חופש. לא זיהה איזה יום עבר.
"מה היא אמרה?"

"מי?" מתחת לספה ראיתי פתאום כפפה. חיפשתי אותה השבוע, היא נעלמה מהוו במטבח ונאלצתי להשתמש במגבות בשביל התבנית בתנור. אני אצטרך לכבס אותן, ואותה. עוד חברה בגבעת התיתורה שתיכף תקרוס אם אמשך להעמיס.
"ללי, מה היא אמרה?" צליל זר נשזר בקולו, קצת רחוק. ספר לפניו, נחש לפני, קתדרה בינינו. חשקתי לסת. "אבי, אני לא נבחנת היום. אמרת בעצמך, חופש".

"מה היא אמרה?" הוא התעקש.
"שזה לא פייר, יצאו לה עוד פעם חמישים ותשע ושלוש עשרה. וככה היא לא תקבל את ה-פרס". נמאס עלי לגמרי, ה-פרס. חשאי ובלי פרטים נוספים, הוא שיחק בראש של בתי, כפה עליה להפסיד. היא בזזה כל שקל שהקצינו לה על חבילה חדשה של מודבות. שילמה באכזבה על חלום, בעצב. שום פרס לא שווה כאב. בה"א הידיעה ובלעדיה.
"שלוש עשרה דווקא בסדר, יצא פעם ראשונה". אבי התרומם, עבר משולחן לספה. "בקה, היא צודקת. את לא מקשיבה!"

"אני מקש- השתתקתי, ללי נכנסה לסלון. חיכיתי שתצא, תיכנס לחדר. סיננתי בעשירית טון: "בבקשה, אל תעשה את

זה. אל תגרום לי להרגיש אמא רעה". הוא ידע זה היה לב הפצע; הפחד שאהיה אמא, אתנהג כמוה. כמוה לא אהיה.

"לא אמרתי שאת אמא רעה, אמרתי שאת לא פה". הוא התיישב על קצה הכרית, הדביק מרפקים לברכיו. בחן אותי. השפילתי ראש לנחש, תקעתי סכין. השיניים התעקמו. "חופש וחם, וכבר לך. אני יודע. לא מבין למה את מבזבזת סבלנות וכוח במקומות שלא שווים אותך".

"היא אחותי". קולי התנגש באבן משחזות. גם זה נמאס עלי, דין ודברים שלא נגמר; איפה אמונה צריכה לגור? למה פתחת דלת? למה את לא פותחת כעת? נו, תגידי לה לצאת!

"שנת שתיים בלילה האחרון! בגללה!"

היא יצאה עוד פעם. ניסיתי לשאול לאן, היא הניפה תמורה. "בקה, בלי לחפור!" בלעתי רוק, הזכרתי לי ליל פיצה. הוא לא קרה שוב. היא חמקה למוחרת, התרחקה. לא הצלחתי להחזיר. הזהרתי שאצטרך לספר לאבא, אני לא יכולה להיות אחראית יותר. היא התיזה: "ספרי". הגיפה עלי דלת. אבא גער בי. "היית צריכה לנעול, לאסור עליה לצאת! אל תעמידי פנים שאת יודעת לגדל מתבגרות אם את לא יודעת!"

עד ארבע לפנות בוקר חיכיתי שתחזור. דמינתי אותה, מושלכת בסמטה. ילדה שאף אחד לא מגדל, ליבי פרפר באין אונים, כנפיים שלא ממריאות לשום מקום. היא חזרה, אמרה: "תפסיקי לחכות, יא קיטשית! זה דביקי ופוכס!" הסתגרה במקלחת.

"היא אחותי", לחשתי שוב. אולי אלי דיברתי. אבא צלף בי אמת, לא ידעתי לגדל מתבגרות. לא ידעתי שאני לא יודעת. בימים טרומ יסכה, כשאבא התקשר אלי ושאל על הסמינר, עניתי. סמינר. זה היה עולם שהכרתי היטב. לא חלמתי את הרחוב.

"את ממוחזרת את התירוץ הזה", בישר אבי. התכופף לרצפה. בהינף יד עצבנית תלש את הנחש. בלי סכין, בלי סבלנות. "כבר דיברנו מאתיים פעם, לפחות, על החיוב שלך כלפיה, ואל תגידי 'ומבשרך לא תתעלם'! אני אצטרך להגיד, עוד פעם, מי קודם".

"אפשר להסכים שאנחנו נגד ג'ל נצנצים, מעתה ועד עולם?" בקושי נפרדתי מהרצפה. עייפה ויגעה ויראה, השתרכתי למטבח. פתחתי את המקפיא, חילצתי שתי קוביות קרח. "פעם הסכמנו על הכל". הוא הלך אחריי, הציע כוס. הכנסתי קוביות לפה, גרסתי. "כמעט הכל, בדיוק כמו היום". הוא חיך, הפסיק. "אני לא אוהב את מה שקורה לנו. היינו חזית מאוחדת תמיד. בואי נשחזר עבר. אני אסכים נגד ג'ל נצנצים, אם את תסכימי להודות שהיא מכבידה עלייך".

"היא מכבידה עליי", הודיתי.
הוא נשף בהקלה. "יופי, אנחנו מתקדמים. השלב הבא: להחזיר אותה לאבא שלך".

"לא".
"למה לא?" הוא שאל, מתוסכל. צד אותנו המעגל.
"נתחיל בעובדה הפשוטה שאין לי מושג איך עושים את זה בכוח".

"אורזים את הדברים שלה, מחזירים לאבא שלך".
"לא נוגעת לה בדברים בלי רשות". הוצאתי קובייה שלישית. "ובכל מקרה, זה לא יעבוד עליה. ההיפך, זה ילחץ על הכפתור של האנטי, יבצר אותה יותר".

אבי גנח, שפשף מצח. "אני שומע, מה עוד?"
"היא מקלה עליי".

הוא מצמץ. "אמרת שהיא מכבידה".

חוץ. הכניסה לבניין של גרשי ויסכה - לילה
יסכה צועדת על המדרגה, הלוך-חזור.
משפילה עיניים לשעון מדי פעם. אחרי
שתי דקות מוציאה נייד מתיק אלגנטי.

יסכה:

איפה אתה? ההורים שלך בדרך.
(מקשיבה לקול מעבר לקו.)
לא, לא נוסעת בלעדיך. אני אתקשר, אגיד
להם לא לאסוף אותנו. ניקח מוניט.
(מקשיבה.)

כן, אני אחכה. לא יודעת עד מתי, עד
שתבוא, כנראה. לא נוסעת כבר מצווה
בלעדיך. איפה אתה בכלל?
(קבצנית מתקרבת, הודפת עגלת קניות
מלאה בקבוקים ריקים. היא מניפה יד.
יסכה זזה לצד.)

יסכה:

לעלות הביתה? לחכות למטה? מה
לעשות?

(עוקבת בעיניה אחרי הקבצנית. הקבצנית
מתקרבת לבנין, מתכופפת לפח מתחת
לתיבות הדואר. שולפת בקבוק ירוק. עוד
אחד.)

יסכה:

תזדזז, בסדר?

(סוגרת נייד, מחזירה לתיק. הקבצנית
שולפת בקבוק שלישי מתחת לערמה של
עלונים.)

קבצנית (מניפה יד):

ז'וזי.

יסכה (זזה לצד):

סליחה, לא התכוונתי.

(לוטשת אישונים בבקבוקים הירוקים.
שולחת אליהם אצבעות, הקבצנית סוּרֶת
לה. יסכה נרתעת.)

קבצנית:

מי שתופס - תופס.

יסכה:

יש כאלה גם בבניינים אחרים?

קבצנית (מצביעה על הבניין הסמוך):

לפעמים יש כאלה גם שמה. לא תמיד. פה
יש כל יום.

(יסכה בולעת רוק, מנידה ראש. הקבצנית
עוברת הלאה. יסכה מוציאה נייד עוד
פעם, מתקשרת.)

יסכה:

גרשי, אני יודעת. בבקשה, תתקשר ליועץ.
גם הוא צריך לדעת.

(מקשיבה לקול מעבר לקו.)

רק תגיד, כמה אני לא יודעת? שלושה

בבניין שלנו, שניים בבניין הסמוך. יש גם

ברחוב אחר?

(מקשיבה.)

איפה אתה? אני אקח מוניט, אבוא.

(מקשיבה.)

שום בר מצווה. הביתה, אתה יכול לבוא?

"ועכשיו אני אומרת שהיא מקלה. לא סותרת את עצמי!"

"איך לא?" אצבעותיו קרצפו גם עפעפיים ואף, ולחיים, כל תו נפול בגללי.

נגסתי בקובייה רביעית, חיפשתי מיילים שתסברנה לא. "כשאני מטפלת בה,
אני מטפלת בך". האימהות של אמא, פלזמה מרצדת. מתעתעת. סוף סוף לא
צפיתי בה לבד. קיוויתי שיבין. למרות חזית מאוחדת וכל מי שבעד. הוא לא
שחה במערכת הדם הזאת, לא היה לו מושג כמה היא סמיכה, כמה קל לשקוע.
"ככה סותמים לבעל מסור את הפה". הוא פתח ברו, מילא כוס. "לא פייר. אני
הרי רוצה שתטפלי בך".

חיכתי. "ואני עושה את זה רק בזכותך. רוצה קוביית קרח?"

"כן, חם".

יומיים אחר כך הגיע חשבון המים, הרתיח אותו לגמרי. "סתכלי!" הוא הצביע
על הגרף, מטפס מאשקד. "אף פעם לא הייתה לנו כזאת צריכה מוגזמת".
"אני אפסיק למלא את המגש". התנצלתי על קוביות קרח, חומה נגד אש.
"תפסיקי לקשקש!" הגיב אבי, מרוגז. "אלה לא קוביות הקרח שלך! זאת
האורחת לא פורחת שלנו! אימצה את המקלחת, והנה התוצאה".

"אני אדבר איתה", הבטחתי בקול חלש. הוא גיחך. "כן? כמו שדיברת על
הציאות שלה באמצע הלילה?"

עצמתי עיניים, פקחתי. "אני אנסה".

"עדיף לדבר עם אבא שלך". נחיריו התרחבו, שאבו אוויר מהחדר. "תשלחי לו
את החשבון, תדאגי שישלם".

"אני אדבר איתו מחר, בלי נדר". הנחתי אצבעות על הדלת, כמעט הלכתי. רגע
לפני סף עצרתי. "אפשר להסכים בלי השורש ק.ש.ק.ש בבית שלנו?"

הוא התבונן בי, הנהן.

אבא אמר שהוא לא מתכוון לספוג במקומו שום חשבון. "עודדתם אותה
להישאר, זה המחיר. אחד מהם", הבהיר אבא.

הצמדתי ראש למעקה. שמתי את הנייד על המדרגה, לצדי. סטייג' היה מעלי,
מתחתי. רק המדרגות עמדו לרשותי. קול קרא: "בקה?" אחרי כמה שניות
שמעתי סוליות, לא שלי. יסכה באה, התיישבה ליד הנייד.

"דיברת עם אבא".

היא אישרה.

שתקתי. היא שאלה, בזהירות: "סכום נורא ואיום?"

"זה העיתור". בהיתי במדרגות שהשתרעו קדימה, חפות מאבק. מאה לעצמי
על מטאטא ויעה. תהיתי אם היא מבינה, אם היא זוכרת. יסכה טרום אבא הייתה
מבינה. לא ידעתי הרבה על מערכת היחסים שלה עם הכסף של אבא. ידעתי
שהיא הזמינה נופש לכולנו, התבטל. ידעתי שהיא לובשת בגד חדש, לבשה בגד
חדש גם בשבוע שעבר. אולי המשכורת של סטייג' שילמה עליהם. אולי אבא.
גירדה לי פתאום השאלה מי שילם על המסעות של אמא לחו"ל, למה אמונה
אני מימנו את אוקלי. אבא שרטט גבול? אמא?

"אני אשלם".

הסתכלתי עליה. היא קמה, מתחה יד. נאחזתי בה, קמתי.

"אבא שלך לא צריך לדעת, כמובן". היא הסמיקה. אצבעותי הזיעו על המעקה.

"יסכה, אני לא יכולה להחזיר אותה הביתה".

"לא עושה לך תנאים". היא הדפה את דלת הסטודיו, סימנה לי להיכנס. "אני
רוצה לעזור כי אני חברה ואני יכולה, ברוך השם. אפשר לשלם את החשבון
בעשירי?"

"נראה לי". מלמלתי, מופתעת. היא לא הייתה חברה אתמול, ולפני יומיים,
בשבוע שעבר. תפסה את הצד של אבא באופן מוחלט, ובלי לערער.

היא ניחשה מה עובר בראשי, מה שב. "אלי נסע לקמפ ביום ראשון".

התחלתי להבין. היא חיכה, מבושלת. "הבית ריק. זה גורם לאישה לחשוב מה
יש לה, מה אסור להפסיד".

לא הזכרתי את אבא. היא הזכירה, אמרה: "אבא שלך נמצא. ברוך השם. אבל
הוא לא את".

אותיות על פלזמה:

את לא דומה לאמא (אמונה). אבא לא את (יסכה). ומבשרך לא תתעלמי
(עצמי).